

Tornay András

SZÖGEK, TITKOK ÉS SZIVÁRVÁNY

(1994)

Az itt közölt versek nem feltétlenül követik a magyar helyesírás szabályait, hiszen a szerző személyes és egyéni kifejezéseinek s mindazok formai megjelenítésének is alá lettek rendelve.

„...mert ahol sok a bölcsesség, sok a bosszúság is; és aki gyarapítja az ismeretet,
gyarapítja a szenvedést is...”

(Prédikátor könyve 1:18)

Neked

Tiszta ágyba fektettél

Új ruhába öltöztettél

Más zenét csempészel poros lelkemre
én meg csak hagyom magam,
- minek kapálózni -

-

Most már csak a helyem kell megtalálnom
keresem azt a stabil pontot,
ahol egy hosszú cső véget ér és
harmatba simul fekete távlata

E cső végén fogunk találkozni, mert
a fény csak egyenes irányba terjed

lesz e merszem belédtekinteni ...

28. ZSOLTÁR 7

Szeretlek mert szeretetreméltó vagy
Bízom benned mert megbízható vagy

Nem látlak pedig látható vagy
Látlak pedig láthatatlan vagy

Találkoztunk,
és most

hallgatom a csendet
ismerem a megismerhetetlent
szolgálom a szolgát
tisztellem a tisztelendőt
áldom az áldottat
dalolok a dalnak

Sarokba bújok Uram,
mert méltatlan vagyok fényedben fürdeni.

Elrejtőznék, de
nem tudok még magam elől sem.

Alázz meg – tárd fel hibáim mások előtt
Lökj a porba – s forgass meg ellenségeim késeiben

Akassz fel a kapura – s mindenki szégyenmosolya rágcsáljon
Tégy a gyertyatartóra – engedd, hogy másoknak égjek el

... s nem kell kérnem a bocsánatot
de mégis

Sarokba bújok Uram,
mert méltatlan vagyok fényedben fürdeni.

Nem kellett, hogy rendbe tegyem polcaim
- lehulltak a könyvek maguktól
nem kellett, hogy eltüntessem szemeteim,
nem kellett régi elkoptatott takargatásaim
takarítani

Csendes hangod kellett csak kiszűrni a
hópelyhek földet érésekor dübörgő csatazajjal
harsogó puffanásokból

Fehér hangzavarból

találtam rád

én a tiéd vagyok
és te az enyém

Gyere, s ültess öledbe
simogass
becézz
és szelídítsd meg!

Zsoltár

Dicsérjen téged minden kudarc
dicsérjen téged minden
meg nem történt találkozás

Magasztaljon téged minden elveszített harc

Dicsőítsen téged mindaz
akit éppen most szelídítesz meg

Nehéz dolgod lehet

Uram be kell ismerni: makacsok vagyunk.

Áldalak, mert te sohasem mondasz le rólam.

Szeretet születik

Érintéskor az egymásnak súrlódott sejtek megsérülnek
Rombol a szeretet

Simogatáskor kopik a saját körbezártságunk felülete
Pusztít a találkozás

Tekintetem energiát emészt, s apró részecskéket kebelez be
az átlátszó légburokból
Rabolnak a pillantások

De ország épül a romokból
Kimondhatatlan fontosság nő ki a törmelékekből
Ragyogással ajándékozott fény születik
az elrabolt zsákmányokból

Mert az Úr boldog, ha mersz szeretni
Mert az Úr örvendezik, ha akarsz találkozni
Mert az Úr vidám, ha vállalod a szembenézést

Az Úr szereti, ha szeretet születik a szívedben.

Könnyeim az Úr hűségének pecsétjei.

Elkeseredett imádság
keserűség nélküli örömet ültet.

A kegyelem tisztára szárított
örömkönnyei öntözik
a bennünk lévő Isteni
nemesség jövőbeli terveit.

Isten nagyobb erőt ad,
mint amennyire kimerít a
nélküle megélt percek üres
csöndessége.

Lehetsz te bűnös.
Lehetsz te gyámoltalanul gyöngé
és sebezhető.
Lehetsz te majdnem megkövezett,
de tudd:

Elkeseredett imádság
keserűség nélküli örömet ültet.

A legnagyobb kincsünk
ami miatt a legértékesebbek vagyunk:

a Te tisztaságod egyszerűsége.

„Nem ismerte a bűnt”

Uram!

Add nekem a csonkaságod teljességét!

jó, hogy nem vagyok méltó hozzád
sokszor mégis rám vagy bízva

jó, hogy távol vagyunk
jó, hogy félünk egymástól
jó, hogy szavak nélkül beszélgetünk
jó, hogy elfordítod tekinteted
jó, hogy engeded, hogy gyenge legyek
jó, hogy te búcsúzol el elsőnek

jó, hogy néha kiszolgáltatottá és
sajnálatraméltóvá tesszük egymást

ha nem így lenne,
szeretetem már rég elpusztította volna csodánkat.

Menni akarok
de én vagyok a torlasz
Énekelni akarok
de csend lakik bennem
Érinteni akarlak
de durva a kezem
Szólni akarok
de most csak hallgatnom kell

1 János 2:17

Csendbe hegesztenek gondolataim

- törj át rajtuk!

Homályba taszít önzőségem

- ragyogj át rajta!

Falakat építő vágyaim

Gátakat emelő gondolataim

Torlaszokat magasító hamis érzelmeim

hiányba szorítanak

- rombold le őket!

Tudunk egyszer

minden látható és éghető dolog

egymásrahatása nélkül találkozni?

Megértem a szavaid?

Megérteném a gondolataid?

Megérezném az érintéseid?

Annyira vágyom.

Csak Rád.

Csak Hozzád.

cselekedeteim rongybábúját

törékeny szeretetem

zsinórjai rángatják

A csend apró fakalapácsokkal
szögezi a zajt a semmibe
árnyékok vetélkednek
s teret rabolnak
habzsolják győzelmüket
nem mozdulnak a hangok

lábnyomokká szilárdultak
meg nem tett lépteink
üvegfal mögé retesztük
szélsőségeinket

megtisztítjuk magunkat
gyermekek vagyunk

őszinte szavaink fájhatnak,
de átmosnak
döntéseink elutasítanak, de
a bűnért nem hozunk áldozatot

hideg van
odakint kiabálnak
de itt bent
a csend apró fakalapácsokkal
szögezi a zajt a semmibe

A kereszt szögek nélkül:
ácsmesterek egyszerű tanmunkája
A kereszt szögekkel:
a megváltás diplomája

kérés nélkül elfogadni
választás nélkül dönteni
távolság nélkül benned
félelem nélkül miattad
bizonytalan süppedés nélkül általad
sikamlós kies egyhangúságból
örök reményre sóhajtani
erősen de nem erőlködve
győztesen de nem győzve
akarat nélkül akaratodban
vágyak nélkül bizalmadban
felvállalni
megélni
alkalmazni
hagyva magam megalázni
hibáim elárverezem

te adsz érte a legtöbbet

üszkös fáról
keresztkönnyek csöppennek
az elázott sötétbe

halál nélkül élet!

Istent nem lehet félvállról venni.
Egyszerűen nem bírod el.

az apró részletek
engedelmességgel átkötözve
a teljességet jelentik

Megérkezés

Élményeink koporsóján
földdarabkát morzsolunk szét
ládába zárjuk szenvedélyeinket
bilincsbe szorítjuk emlékeink

megbocsájtunk
elfelejtünk
valamit örökre elveszítünk

nádszálbiztonságunk
véget ért

Mondások

Annak nehéz ajándékot választani
akit nem ismersz
vagy nem szeretsz eléggé

Pupilla emlékek kacsintásából
mulasztásaink sírjára könny hull
ma is örökre elveszítettünk valamit

taszít a tükör
vonz az ablak

Isten betakar minket színes virágaival.

nyugalmad mellé telepszem
gyökereidre tapasztanak leplezetlen vágyaim
gyámoltalan erőtlenségem
forrásodra sóvárog

megszámolhatatlan gazdagságodba

ültetem reménységeim
ásom tévedéseim
rejttem aggodalmaim
hintem holnapom

Mintha költőznék

dobozban emlékeim
tegnapjaim becsomagolva egymás mögé rejtve sorakoznak

Mintha megérkeznék

mindent átmosok és megtisztítok
fertőtlenítek

Mintha port törölnék évszázados kastélypolcokon
mikor a szemembe nézel

az élek nem illeszkednek
a sarkok túl szögletesek
rossz méreteket vettünk

szükségünk van egy ácsra

A leggyönyörűbb szeretet
vérben született

részvét és szégyen állta körül
sötétség és elszakítottság segítette világra
bűn betegség bánat borzongás burkolta be
szennyes

szakadt

szívek

szenvedve

szorongtak

szerteszét

éhség és szomjúság
hiány és vágyakozás
ébredt fel a sikolyra

A leggyönyörűbb szeretet
vérben született

Mégis győztes.

minden tekintet
emlékeztet
függőségemre

szelídségem
megtaláltságom
védettségem

biztos
szögek
tartják

betűtörténet

Nélküled
Bátortalanná
Vadulnék

Nincs
Biztonságom mely
Vezethetne

Netán
Bebocsájtásra
Várok

Nem
Bírok
Vigasztalódni

Nehézkes
Bűneim
Versengenek

Nehéz
Betörni
Vadként

Nalátod
Beragyog a
Világosság

Nincstelenek
Bénák
Vánszorognak

Nézhetem
Bevehetetlen
Valóságod

Nagyra nőnek
Bölcs
válaszaink

Nedves
Betűk
Virrasztanak

Neked
Bizonyossággá
Váltam

Növekedik
Beléd
Vetett ragaszkodásom

Neheztelnek
Becsomagolt
Virágcsokrok

Nekem
Bizalmat kell
Választanom

Nektár
Borul
Vállainkra

Noszogat a
Becsapott
Világ

Nálad
Biztonság
Virágzik

Nem ingatag
Birodalom
Vigyáz ránk

Növekvő
Befolyásnál
Vigyázni kell

Nevetésbe
Borulnak
Viszályaink

Napsugár
Bólint
Védelmünkre

Nézem
Bajnoki
Viselkedésed

Néma maradok
Bizony
Velem vagy

Nagyszerű
Barátom
Vagy

kezek nélküli érintésed karcos
hiányod lábnyomait kutatva követlek
nem tudlak utolérni
csak távolságunk találkozik

keresésem kong
szeretetem szilánkjai
vágyakat táplálnak
reménykerítésekbe

meg akarlak szerezni

felfelé dobáljuk bűneinket
s megbocsájtás hullik válaszként
kormos önzésünk gomolyog
s házainkra szereteted telepszik
érdemtelenül választottál
örömed tanít igazságodra

a versírásról

kíváncsiságból, szenvedésből
és biztonságból
imádság és öröm által
ki nem száradó könnyekkel tömlőimben
születek újjá
történelemmé szilárdult
betűk lábnyomaiba

ki vigyáz a kertre?

- a barátok kísértéseikbe takarózva szenderegnek
- a fák meghajoltak
- a sziklák hidegen utasítják vissza a vércseppeket

A megalázott győztes

mintegy kőhajításnyira

térdre esve

könyörögve

gyengén

kitartó gyöngédségben

térképet rajzol vércseppjeivel a harmattalan földre

a szomorúság kísértésében

társtalan most

de mindennapos árulásunk

mosolygó hamis leplező csókjaink ellenére

csonkán

szégyenruháink szennyese alá temetve

magánnyal sújtott körülállásban

gyógyító szelídséggel

áll

és vigyázz a kertre

mi pedig tépkedjük a virágokat

rügyeket szakítunk bűninkkel

ő áll

és vigyázz a kertre

Lukács 22:39

nem a mérték számít
nem a mennyiség
mégcsak nem is a minőség a fontos

csak egyedül a hűség

nem erőfeszítésből
mert az erőt
már megfeszítették

nem testből
nem vérből
testvérből

még a megállás sem jó
pihenni is vétek
ha ismered az utat

kiszakítva a mindenkiből
a senki gyötrődéseit elfelejtve
Valaki által lettél valaki

Hernyósorsom én elfogadom
araszolok a világ szálkáin
küzdelmem az iszony mely
 mások szívében születik
 szenvedéseim szemlélésekor

hernyónak valóság

pillangónak még csak terv vagyok

tudsz e így is szeretni?

megvédtél
 védelmeztél
önmagad áldoztad
kezeid kalapácsütések szivacsüppedését sikítják
bőröd szögek tűpárnájának adtad

milyen volt meghalni
a tömérdék kegyetlenségbe öltöztetett
holnapokért
holnaputánokért

Ítéleted időtlen ívekben iszonyúságot itt felejtve inog

gyermekeket láttál
hazataláló botorkáló ártatlan fiakat
megérte
megértem

szereteteddel lettél bajnok

támadtak de te feltámadtál
öltek de te öleltél

Gyermekesvers

Ahol fény van, élet
Nincsenek mérték
Hűséget hegedülnek
Harcban győzött térdek

Nem sírnak, s nem félnek
Nem fáznak, nem kérnek
Ott vége minden télnek
Ott befogadnak téged

meg vagyok karcolva
szeretnék elsülyedni
búcsút sírok emlékek falán lecsapódott párára
elmosódnak a színek

most elveszítek valamit,
ami sohasem volt az enyém

hozzám tartozónak hittem
nagyyszerű bilincseim vaspántjaim

visszautasítottságom visszhangjában
hiányod csörgeti a telefont
s én nem veszem fel a kagylót
magam mögött maradtam megint
poharam nem szárad cseppmentesen

vállalom a távolságot
s soha meg nem található kincsre
hintek homokot

de nagyon fogsz hiányozni

ez az igazi veszteség

hibáinkra kabátot borítunk
büszkeségünk elhagyott barát
ránk telepszik a szétszakított túlélés
gyöngéden bántjuk egymást
magunkra feszül a fájdalom

hűségünk hűthetetlen vágy
így kezdődik a szeretet

köszönetet mondunk a tapasztalatokért
puha rongyokba rejtjük reményeink
álmokat foglalunk le, feltárjuk hibáinkat
megtanultunk gyógyítani

hűségünk hitetlen valóság
így növekszik a szeretet

felmelegítjük kételyeinket
sérült emlékek torpedózzák békénk
a tévedést nem tudjuk felejteni
vigasztalásunk nem talál el minket
ezernyi hegedű sír, körmenetre könnyek kövülnek

hűségünk hideg veszteség
így hal meg a szeretet

Gyermek

Melegségben születik
Szemétdombon élni próbál
Hidegben megpihen –mondják: ilyenkor szép az álom
De lelke tiszta
Nem volt elég erős a nyomor
S papírzacskójába – melyet hűségesen vonzol –
Reményeket gyűjtöget
Küzd és megmássza a hegyeket
Rőzsét gyűjt és hisz a felmelegedésben

szobámban sírnak a képek
előtűnik a letapétázott feledés
vajon hol vagy most

itt lehetnél – de ma sem jöttél el

résnyire nyitott ablakomon át
fekete pusztulás gyalulja csontjaim
kiáltanék, bárcsak rám találnál újra

szükségem van rád – de ma sem jöttél el

fogva tart, márványba vés hiányod
mankóra támaszkodik haldokló reményem
így fájna a veszteség?

még lenne lehetőség – de ma sem jöttél el

nem jutalmaz őszinteséggel senki
mit csinállok rosszul? – nem adsz választ
nagyon bizonytalan vagyok

ablakra fagyva várlak – de ma sem jöttél el

Nem szabad!

Aranyba markolni, s utána szurokba járni.

Nem szabad!

Békességed meglátogat
halkan lépdél, meg ne zavarjon
Lecsendesített hullámverés
Megvigasztalt madársikoly
Észrevétlenül átmossa sebeim

Jelenléted bekopogtat
Sötét folyosókon, árnyék nélkül suhan
Táncoló mozdulatlanság
Mefoghatatlan simogatás
Érintés nélkül szorosán átölel

Szereteted hozzám költözik
Szelíden, óvatosan helyet kér magának
Hangtalan tapsvihár
Szárnyak szabad röppenése
Gyöngéden segít feltámadnom

háborúim
hiányaim
elutasítottságom

megszégyenülve
magányosan
csomagolni kezd

lassan távozni készül

Helyzetkép

az eldugott világban
koszos gyermekek
másznak fohászodva
a tisztaság csapján felfelé

Kedves mester!

Most egy új tanfolyamra iratkoznék!

forrongani, lángolni	de nem forrázni
szaladni	de nem megelőzni
várni	de nem lemaradni
tűzben égni nevedért	de nem megégetni
	melegedni vágyó
	remegő testvéreket

ünnepbe táncolni
hangharcokat vívni
ritmusodba elrejtőzni
titkaidba menekülni
egyszerűen csak veled lenni

vágyom

Mennyei virágok

Mennyei virágok
gyökerek nélkül
visszhangba ágyazva
megszerezhetetlen érintésben
felbonthatatlan rezzenésben
kitapinthatatlan puhaságban
felfoghatatlan valóságban

pupilla nélküli bámulás
szaglóhám nélküli illat
táplálék nélküli növekedés
zörej nélküli mozgás
csupán a jelenlét

érdem nélkül
alulnézetben

i m a

emberektől, sárból, porból
istenképű gyarlóktól vártam fényed
bocsáss meg

sötétségem, hiányom áttörését
emberarcú gyertyáktól reméltem
bocsáss meg

másra vártam – s te végig itt voltál
szép ruhába öltöztem – s neked szennyeim kellettek
szavaid szikláim mellett elhaladva
homokvárat terveztem hangszilánkokra
bocsáss meg

másokban – rólad mondtam le
szomjazókban – neked nem adtam inni
magamra sem vigyáztam
bocsáss meg

bolondként lettem bölcselkedő
tehetetlenül lettem cselekvő
bocsáss meg

bocsáss meg
adj még egy kis fényt
smaragd sugarad égesse ki hibáim
pusztítson s gyógyítson
törjön meg és forrasszon
szögeimtől vérző kezéd
bocsáss meg

most bennem van a sír s én vagyok a kő
játszunk húsvét hajnalát

A haldokló megfeszített szemeivel
kapaszkodik az életről szóló szavakba

itt lenn

fényeket forgató hangok
hiányod visszhangtalanságában elsüllyednek

itt lenn

elrejtőznek, leplek mögé bújnak könnyeink
kifigurázzuk a szentséget
gyermekcipőt erőltetünk óriásokra
kést mártunk az eredeti állandóba
időt varázsolunk – hisszük
s közben az örökkévalóság morzsáinak tapsolunk

a földön most

szelíd gyászmenet könyörög
hullámok verdesik a köveket

a földön majd

az utolsó trombitászó nem lesz hamis
a reménység betonsírokat nyit meg

a földön majd

az ég foglal helyet

és nem lesz többé időszakos
nem lesz többé elmúlás, nem lesz vége

térdreomlások milliói földrengésében
a Király dicsősége árnyék nélkül ragyog
Isten sátora méltóságteljesen
megnyílik a szelídek előtt

fájdalmaink, könnyeink, halálunk
gyászunk, jajkiáltásaink
az örök felejtés folyójában
hullámverés nélküli örvényben
merülnek alá

és íme
megszületett az újjáteremtett világ

/Jel.21:1-5/

a szó mely viharok parancsolt

a láb mely hullámokat taposott

a kéz mely leprást érintve gyógyított

néma, nyomorék és sorvad

ha nem kelted életre

szavainkat szellők szórják semmibe

lábaink sáros iránytalanságba elmerülnek

kezeink betegséget terjesztve rombolnak

hulladékból építkezünk

makacsság lapátjaival

nem követjük a terveket

szükségünk van egy ácsra

és minden

és minden találkozásnál örül ki melléd lép
és minden kézfogásnak értelme, üzenete él

és minden tekintet gyökeret hajt s rügyet
és minden némaság szavakat rejt s tüzet

és minden pusztaság forrást rejt mely éltet
és minden pillanatban angyal őrzi lépted

és minden másodpercben teljesül egy álom
és minden hangzavarban szent cseneded találok

és minden mi szándék eltalál és érted
és minden vad fullánktól más valaki véd meg

ajándékok

Az ég fölötti szekrényben ajándékok sorakoznak:

szelídségünk	virágoktól
reménységünk	hajnaloktól
vigaszaink	alkonyatból
szándékaink	imádatból
érintésünk	gyógyításból
barátságunk	áldozatból
nevetésünk	fénysugárból
szeretetünk	állandóból

Az ég fölötti legelőkön

Boldog bárányok bégetnek
nem tévedünk el
Szeretet fáklyákat égetnek
mögöttünk a hegy

Összegyűjt minket a pásztor
megsimogat gyöngéden párszor
Sebeink bekötözve gyógyulnak
völgyben átélt percek elmúlnak

A bejáratnál mankók, botok árván
belül fenséges vacsora vár rám
Az örök víz kútjához találva
újból ráismerek minden elment baráttra

Nevemen hívnak, indulok gyorsan
lábaim nyomán tisztaság fogan
Nincs könny, nincs csalódás. Vége.
Szelídségem vigyáz lelkemre égve

Az ég fölötti legelőkön
angyalokkal kergetőzöm
Szeretet fáklyákat égetnek
boldog bárányok bégetnek

A szivárvány az égen van mindig
Az eső csak észrevenni segít
A levelek beszélgetnek egyébként is
A szél csak fordít néha nekik
hátha van idegen is köztünk

Betonpadon megtört élet

A magányos öreg kuporog a padon
Vánszorog az álma, elcsúszott a havon
Kezeit gyöngéden térdeire hajtja
Menekül, de valami mégis visszatartja

Feláll, majd ismét visszaül a kőre
Árván keres sírt e reménytemetőbe
Néz és vár valakire csendben, halkán
Fázik, de nem kerül rá szeretetből paplan

Ráncbagyúrt kezecskéje pulzusára téved
Még mindig vele van, s hisz benne az élet
Sütne ő, főzne, ha lenne ki örülne
Szerelmesek helyére félve befeküdne

De nem figyel rá s nem szól hozzá senki
Egyszerű nevét e világ könnyen elfelejti
Az ég fölött persze várják őt már nagyon
Új háza kész, s ott virágok közt boldog lesz, tudom.

Mondások

Az igazi szeretet igazságtalanul hű
és kiérdemelhetetlenül közeli

A Teremtő hűsége átsimogat a mennyországba.

Az árnyék mögé lopakodom
s randevúzom a nappal.

Ha időt szánsz rám
fontos vagyok neked.

Az ég fölött

Óriás szempillák
fényösvényt sepernek
megfáradt vándorok
árnyékban pihennek

Megsebzett bűnösök
hibákat felednek
elhagyott gyermekek
megnyugvást keresnek

Gyermeki Istenhang
magához becézget
hófehér szelídség
szennyeket feléget

Reményben melegsünk
életet ünneplünk
vágyaink kihűlnek
könnyeink eltűnnek

fel nem vett telefoncsörgések zörejében
rettegve a valóságtól
kapaszkodnék beléd, de nem érlek el

szeretetem szétzilált válogatássá aljasult
a valóságtól rettegve beléd kapaszkodnék

álarc mögötti
beprogramozott szavaim visszaütnek,
megkegyelmeztem az ürességnek
s hellyel kínálok

a valósággal összeforrva
kapaszkodj belém
és érh el!

kérlek

Az elhagyatottság perselyében
percek csörrennek az érkezéskor
Az élő víz mellé ültetett fa a
gyökerénél erősebb mint a lombjánál
Az üres vászon önmagában még nem műalkotás
Festék színek nélkül
kerettelen élettelen értéktelen

A gyengédséged győzött le

a meghalásomban életem
az életemben meghalásom
a meghalásomban Életed
az Életedben meghalásom

szögek kéz és kereszt nélkül
szavak szív és lélek nélkül
magány veled
együttlét nélküled

a szomjazás hív a vízhez
az éhség a kenyérhez
a tévelygés a pásztorhoz
a hang a csendhez
a hiány a jelenléthez
a sötétség a hajnalhoz
a bűn a bocsánathoz
az üresség a teljességhez

cseppkőtitkok
csöppennek
csontjaimra
mégis elveszítem
életem

már végigszenvedtem évek harcait
a fél világ tájképei falamon
már betelt egyszer a vendégkönyvem
megjártam tábort, találkozót,
menedékházat
ezrek tapsoltak,
s esőben vittem haza virágaim

futottam, elfáradtam
bíztam és visszautasítottak
kerestem és találgattam

s ezernyi naplementének kellett kihunynia
hajnalok százai permeteztek harmatot
a dombszéli fűcsomóra

mérföldnyi lépések után
először mondta ki valaki

nekem
érdek nélkül
gyöngéden
féltn
de mégis erővel, hogy

szeretlek

s azonnal gazdag lettem

szirmok

A hang forrong
A csend le van pecsételve
A világ dörömböl
Krisztus kopogtat

A pokol előszobájában
hatalmas csomagok
tornyosodnak.
Bálákban állnak a
büszkeség, önteltség,
félitékenység, önzőség,
figyelmetlenség és
közömbösség
hátizsákjai.

A menny bejáratánál
keresztek sorakoznak.

Frissen erős fűből körénk. és részt, a messziről békés. másoknak tanítani hűsítő a	kaszált illatú épül Árnyékában nem csak világot. minden Ezért énekelni, a reményt forró	szénából domboldalon bástya megpihenünk veszünk szemléljük Mert csendes segítünk dalt gyerekeknek, simogatni küzdelembe.
Pont hely	egy van	embernyi mellettem.
Számodra nem	félretett jössz	szeretetemért el.
Formákba	zártam	önmagam.
Pedig aki	ismerek ígéretéhez	valakit híven

bezárt lehetőségeket megtörténhető
csodává nyit ki.

KUSZA

**S
O
L
T
Á
R**

milyen elhagyatva megtaláltnak lenni?

milyen megalázva örvendezni?

milyen szenvedve megmenekülni?

kérdezd a fűszálat

hallgasd az éjszakát

A szeretet az Istentől van

az egyedüllét nem

Isteni szeretetünknek

emberi irányai

embertelen körülményekben

a Teremtő nélkül nem találnak célba

találkozásainknak célja van

hűtlenségünknek következménye

közönyünknek csak oldala létezik

végét nem találhatod

Mégis megfehérítő melódiák mosnak megváltást mélységeinkbe.

kérlek vigasztalj meg

harmóniádba harapnék

szerelmedbe szenderegnék

tűrelmedbe takaróznék

kérlek ajándékozz meg

egyszerűségeddel

Szóval megérkeztél..
nos, légy kíméletlen.

szakíts ma is álmomból
életből és halálból
idegenből, barátból
hazátlanul hazából

Fáj, ha írok, mert
tövisekben élek.
Mégsem vagyok vesztes.

A szeretet parancsa
Vas szögre van akasztva.

Tövisekben élek
Vigasztalj meg kérlek

egysorosok

Szerelmes vagyok a mennyországba. Tudom, hisz a pokolból jövök.

A betonból is fakadhat zuhatag, ha elég ereje van a víznek.

A világ át van áztatva. Vigyázz! Könnyen elszakadhat!

A szeretet a jelenlét ajándéka. Kérlek ne menj el!

Filippi 4:7

Amikor ütnek – de nem talál el
amikor bántanak – de nem érzed
amikor fájna – de elbújnak a könnyek
rátaláltál.

Amikor nincs szükség szavakra
amikor meghaltak a vágyak
amikor belesimulsz a szelídségbe
megajándékoztak vele.

Amikor nincs gondolat
amikor pihen a szív
amikor már nem kérsz semmit
megtaláltad.

Ártatlan vagy – mégis bántalak.
Mellettem vagy – mégis elhagylak.
Önmagad vagy – mégis kereslek a ködben.

Vizeken járó, Halászlsten!
Taníts meg engem szeretni!

Belefaragtuk a fűszálakba
a jelet, melyet csak mi ketten értünk.
Te és én.

Megformáltuk a jövőt.
Fényképpé simult az elmúlt öröm.
Képbe forrasztottad ragaszkodásom.
Köszönöm.
Egy dolog fáj csak ajándékodban.
Miért kellett keretbe rekeszteni?

Szeretetem korlátok nélkül vágyik birtokolni.

Elszunnyadnak fények
sok mindent nem értek
kereslek és kérlek
fogadj be és védj meg

Utószó

Nem vagyok jó. De annyira szeretnék jó lenni!
Nem tudok szeretni. De annyira szeretnék!
Minden, amit értek, az átszögez, az rozsdahomok.
Minden, mit nem értek, az titkos és idegen.
De minden küzdelemben ott van a szikla, az életemre
ráfeszülő helytelen mértekre odaszegezett Istenbarátság.
Szögek, titkok és szivárvány.

Tornay András
1994

A kiadáshoz és megjelenítéshez nyújtott segítségért köszönet illeti:
Cs. Tóth Jánost, Eperjessy Józsefet, Réthy Zsigmondot, Nagy Ágnest, és Tornay Gábort.

A borító Csuta György grafikájának felhasználásával készült

SZÖGEK, TITKOK ÉS SZIVÁRVÁNY
ISBN 963 7900 85 3
TE 082 Tevan Kiadó
© Tornay András 1994